

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/99/2017
Identifikačné číslo spisu: 1210224086
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1210224086.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BENC, s.r.o., so sídlom v Prešove, Jesenná 8, zastúpenej JUDr. Michalom Feciľákom, advokátom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanej Generali Poistovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3/A, zastúpenej splnomocnenkyňou SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Svätoplukova 28, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Dušan Hrnčiar, PhD., o 17.863,80 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/122/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2016 sp. zn. 14Co/440/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 24. mája 2012 č. k. 17C/122/2011-350 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplata 17.863,80 € s úrokom z omeškania 9 % ročne od 26. septembra 2009 do zaplata (okrem náhrady trov konania) ako poistného plnenia na základe poistnej zmluvy pre havarijné poistenie motorových vozidiel, uzavretej žalovanou so Š. O. a neskoršej zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou poistený pohľadávku na úhradu poistného plnenia postúpil žalobkyni. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 1.071,50 € na jej účet označený vo výroku (?) a na účet (?) advokáta, taktiež označený vo výroku, náhradu trov právneho zastúpenia 2.066,34 €, všetko do 3 dní. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 788 ods. 1 a 3, § 797 ods. 1 a § 806 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom tým, že z vykonaného dokazovania (o. i. znaleckým posudkom) vyplynulo, že poistná udalosť, za ktorú sa požadovala výplata poistného plnenia, sa netýkala veci, na ktorú sa poistenie vzťahovalo (predmetu poistenia). Poistené bolo totiž vozidlo s rokom výroby 2002 a sporné (pri dopravnej nehode poškodené) vozidlo zn. Mitsubishi Pajero (podľa žaloby tiež Sport) bolo aj podľa stanoviska výrobcu vyrobené v roku 1999 (modelový rok 2000). Žalovanej nešlo pričítať žalobkyňou vytýkané opomenutie, resp.

porušenie právnej povinnosti (riadne prekontrolovať vozidlo) pri vstupovaní do poisťného vzťahu s právnym predchodcom žalobkyne, keď v prípade zásahu do karosérie vozidla vmontovaním doň VIN (identifikačného čísla vozidla, podľa ktorého ho identifikoval aj výrobca) šlo o odborný (voľným okom nepoznatelný) zásah a na porušenie právnej povinnosti bol skôr dôvod usudzovať u právneho predchodcu žalobkyne (ktorý bez riadnej kontroly či presvedčenia sa o zhode údajov vozidla so skutočnosťou odkúpil vozidlo, na ktorom boli robené nelegálne zásahy, zvlášť ak vedel o dovoze vozidla z cudziny v havarovanom stave). Vozidlo s opisovanou právnou vadou bolo bez hodnoty a žalobkyňa by získaním poisťného plnenia zaň získala bezdôvodné obohatenie, dôvodil tiež súd prvej inštancie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 22. novembra 2016 sp. zn. 14Co/440/2012 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“). Mal za to, že samotná výmena VIN nemá (bez ďalšieho) za následok, že ide o iný než v poisťnej zmluve uvedený predmet poistenia, to však za predpokladu, že v takejto zmluve boli správne a dostatočným spôsobom uvedené iné kritériá identifikujúce predmet poistenia. V danom prípade však sporným bol aj ďalší identifikátor, predstavovaný rokom výroby vozidla (1999 alebo 2002), ktorý by nesporne mal vplyv prinajmenšom na výšku dohodnutého poisťného plnenia a výšku poisťného (ale tiež na uzavretie zmluvy ako takej). V prejednávanej veci výsledky dokazovania nenasvedčovali pozmeneniu VIN, ale stavu poskladania vozidla z rôznych súčastí (de facto pre vovarenie časti karosérie s VIN uvedeným aj v dokladoch vozidla a autorizovaným zástupcom výrobcu v Slovenskej republike stotožneným s vozidlom vyrobeným v roku 1999 namiesto pôvodného VIN odstráneného s časťou nosného rámu, to však za stavu, keď i viaceré interiérové súčasti nesú výrobné štítky z roku 1999, kým naopak motor vozidla len podľa rozhodnutia o schválení technickej spôsobilosti vozidla - nie aj podľa údajov priamo na vozidle - má rok výroby 2002). Žalovaná tak už pri dojednávani poisťného vzťahu bola právnym predchodcom uvedená do omylu, pričom jej omyl čo do právnej bezvadnosti vozidla mal nesporne vplyv na vôľovú zložku poistiť vozidlo (keďže v prípade vedomosti poisťovne o takýchto ňou pri bežnej ohliadke vozidla pred poistením nezistiteľných skutočnostiach je pravdepodobné, že žalovaná by poisťnú zmluvu buď neuzavrela vôbec alebo za úplne iných podmienok poisťného plnenia). Konanie v omyle zakladalo absolútnu neplatnosť zmluvy, z ktorej žalobkyni plnenie nepatrí, argumentoval napokon odvolací súd.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej tiež len „dovolateľka“), navrhujúc zrušenie napadnutého rozsudku s vrátením veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., majúc za to, že dosiaľ dovolacím súdom neriešenou a aj v tomto prípade pre rozhodnutie odvolacieho súdu významnou otázkou je, či je platná poisťná zmluva vo vzťahu k ust. § 37 ods. 1 a 2 O. z., pokiaľ vozidlo je v poisťnej zmluve označené iným VIN číslom karosérie, než ktoré mu bolo výrobcom pridelené s iným rokom výroby vozidla, ako k tomuto VIN číslu karosérie sa vzťahujúcim, pokiaľ je motorové vozidlo v poisťnej zmluve dostatočne a určito špecifikované ďalšími (v dovolaní vymenovanými - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) identifikačnými znakmi vozidla a ďalšími parametrami vozidla a vychádzajúc z rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bola schválená technická spôsobilosť predmetného motorového vozidla“; okrem toho namietala i arbitrárnosťou rozsudku odvolacieho súdu (jeho nepreskúmateľnosťou pre extrémny nesúlad prijatých záverov so získanými skutkovými zisteniami) vo vzťahu k jeho záveru o neplatnosti poisťnej zmluvy pre spornosť roku výroby vozidla. Nesprávnosť právneho posúdenia veci podľa dovolateľky spočíva v nevýznamnosti VIN pre platnosť zmluvy (bez ohľadu na prípadnú neexistenciu, nesprávnosť, pozmenenie či falošnosť takéhoto identifikátora), ako toto ustálili viaceré (dovoláním zmieňované) rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a odvolací súd pochybil, ak rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil so záverom o neplatnosti zmluvy pre uvedenie žalovanej do omylu, hoci vozidlo bolo v poisťnej zmluve inak dostatočne a určito špecifikované.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že toto je nielen nedôvodné, ale i neprípustné. Žalobkyňou vymedzená právna otázka je definovaná nesprávne, účelovo a v rozpore s obsahom súdneho

spisu, preto ani v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená byť nemohla, keď pri jej formulovaní sa zjavne zámerne opomenul skutkový parameter poskladania predmetného motorového vozidla z 2 alebo aj viacerých vozidiel a práve z tohto dôvodu nejde usúdiť ani na dostatočnosť a určitosť jeho identifikácie za pomoci tých znakov, ktoré sú uvádzané dovolaním, zvlášť ak o roku výroby vozidla, zanesenom do technickej dokumentácie vozidla rozhodoval správny orgán, správnosť takéhoto údajja bola však vyvrátená neskôr získaným potvrdením importéra značky.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a zároveň naň oprávnenou osobou, teda stranou, v neprospech ktorej bolo napádané rozhodnutie odvolacieho súdu (a inak tiež jemu predchádzajúce rozhodnutie prvoinštančného súdu) vydané (§ 424 C. s. p.) a to i za splnenia podmienky jej riadneho zastúpenia (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania výslovne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda z toho, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 432 ods. 1 C. s. p.), pričom jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia dosiaľ dovolacím súdom neriešenej právnej otázky. Popri tom však namietala aj arbitrárnosťou (nepreskúmateľnosťou) potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, vytýkanie ktorej vady je v skutočnosti uplatnením dovolania aj pre tzv. zmätočnosť (tu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Aktuálna rozhodovacia prax dovolacieho súdu takúto kumuláciu dovolacích dôvodov pripúšťa (v tejto súv. por. uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 2/2018 - ďalej tiež len „veľký senát“, ktorým bol prekonaný opačný názor vyslovený v rámci uznesenia veľkého senátu z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017) a ak k nej príde, najvyšší súd sa zaoberá existenciou popri sebe uplatnených dovolacích dôvodov v tom poradí, v akom sú chronologicky zaradené v zákone (teda najskôr tzv. zmätočnosťou a len ak jej niet, tak i právnym posúdením veci).

7. Dovolateľka však v prejednávanej veci nemohla s dovolaním uspieť preto, že ňou namietaná tzv. zmätočnosťná vada v tejto veci podľa názoru dovolacieho súdu prítomná nebola a v prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 ods. 2 C. s. p.

8. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva (rozumej od 1. júla 2016) tak ako v podmienkach skoršej úpravy mimoriadnym opravným prostriedkom (nejde o „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť (stranami sporu ani sebou samým) vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

9. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

10. Vo vzťahu k tvrdenej tzv. zmätočnostnej vade podľa § 420 písm. f/ C. s. p. platí, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú

stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne dlhší čas rozdielna a nie až tak dávno zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení len výnimočne).

12. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry ESLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14. Ani v tentoraz posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. V konkrétnych súvislostiach prejednávanej veci nepreskúmateľnosť nespôsovalo ani to, že odvolací súd vyslovil v odôvodnení svojho rozsudku do istej miery variabilnú úvahu, aké by mala vedomosť poisťovne o skutočnostiach nehody z dokumentácie vozidla sa podávajúcich údajov so skutočným stavom dôsledky - že „je pravdepodobné, že žalovaná by poisťnú zmluvu s postupcom (právnym predchodcom žalobkyne) neuzavrela“ a ak by sa aj poisťovňa napriek takejto vedomosti rozhodla poisťnú zmluvu uzavrieť, „minimálne by bola zmluva uzatvorená s úplne inými podmienkami poistného plnenia“ (úvod str. 7 písomného vyhotovenia napádaného rozsudku na č. l. 449 spisu). Takúto úvahu totiž nešlo posudzovať izolovane, ale v kontexte všetkých skutkových i právnych záverov, urobených súčasťou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Z toho vyplývalo, že právny predchodca žalobkyne pri vstupovaní do poistného vzťahu žalovanej poskytol (o. i.) údaj o roku výroby vozidla, ktorý nebol len púhym zamenením jedného ročníka výroby iným (a to vyšším alebo inak povedané novším, z pohľadu uvažovania o hodnote predmetu poistenia a potenciálnom poskytnutí výplaty poistného plnenia zaň predurčujúcim závery o vyššej hodnote i výške poistného plnenia), ale v spojitosti so skutkovými zisteniami prameniáciami z vykonaného dokazovania nasvedčoval stavu poskladania poisťovaného motorového vozidla z viacerých vozidiel s rôznymi ročníkmi výroby (kedy už

o pôvodnej identite vozidla aj originalite a spolupatričnosti jeho základných funkčných celkov tak, ako je táto dohľadateľná v evidencii prakticky každej z renomovaných automobiliek, nemôže byť reč).

15. Takejto skutkovej situácii potom podľa názoru dovolacieho súdu zodpovedal (s ňou korešpondoval) i záver odvolacieho súdu, podľa ktorého uvedenie žalovanej do omylu vo vzťahu k takejto skutočnosti malo samo osebe (teda bez ohľadu na faktor pôvodnosti, resp. spornosti VIN) taký vplyv na rozhodovanie sa poisťovne o uzavretí poisťnej zmluvy, že pri dispozícii príslušnými poznatkami by s najväčšou pravdepodobnosťou neostalo pri vyjednávaní pre poisťovňu výhodnejších a pre poisteného menej výhodných podmienok poistenia, ale žeby poisťovňa vozidlo zaťažené takýmito pochybnosťami odmietla poistiť celkom. Bez ohľadu na možnosť stotožnenia sa s takýmto záverom však takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za arbitrárne označiť nejde. Preto nešlo usudzovať ako na existenciu uplatnenej tzv. zmätočnej vady podľa § 420 písm. f/ C. s. p., tak ani na prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania z tohto dovolacieho dôvodu.

16. U dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. potom dovolateľka na jednej strane urobila súčasťou ňou kladenej otázky aj takú okolnosť, ohľadne ktorej medzi ňou a odvolacím súdom nebolo sporu, od ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo a ktorá preto vykazovala znaky len akademickej otázky nespôsobilej privodiť prípustnosť dovolania tak, ako to má na mysli návrtie (uvodzovacia veta) ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.; najmä ale navzdory pokusu o formuláciu dovolaním kladenej otázky ako otázky právnej bolo z dovolania zjavné, že dovolateľka v tomto prípade sleduje celkom konkrétny cieľ naplnenia zákonom predpokladaného pojmu „určitosť“ (právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 O. z.) takým ňou preddefinovaným súborom skutkových údajov reprezentovaných identifikačnými znakmi motorového vozidla, ohľadne ktorých sa tvrdí a/ zhoda údajov zapísaných v dokumentácii vozidla so skutočným stavom a b/ dostatočnosť takéhoto súboru údajov pre riadnu identifikáciu predmetu poistenia, vyžadovanú aj v iných prípadoch poistenia, v tomto prípade napriek neschopnosti záujemcu o poistenie učiniť zadosť tiež povinnosti zahrnúť medzi takéto identifikátory aj rovnako nesporné VIN a rok výroby vozidla.

17. Len akademickou otázkou v tomto prípade bola otázka VIN a nezhody tohto údajov v poisťnej zmluve a v evidencii výrobcu vozidla, keďže odvolací súd vo vzťahu k nej prezentoval dovolateľke zjavne konvenujúci názor o nevýznamnosti tohto čiastkového údajov pre platnosť poisťnej zmluvy, zodpovedajúci tiež dovolaním podsúvanej, pre dovolací súd však ipso iure nezáväznej judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky (u ktorej však ani pri záujme sa ňou riadiť nešlo prehliadať skutkové odlišnosti takýmto súdom posudzovaných prípadov od toho z prejednávanej veci). Odvolací súd totiž tento faktor pri svojom rozhodovaní pominul, nakoľko svoj záver o neplatnosti poisťnej zmluvy pre uvedenie žalovanej do omylu založil výlučne na I. spornosti druhého identifikátora vymedzovaného dovolateľkou v rámci ňou kladenej otázky negatívne (tu rozumej ako toho z dvoch, ktoré aj pri ich nesprávnosti a existencii iných správnych identifikátorov vedú k určitému označeniu predmetu poistenia) a II. významnosti (pre poisťovňu) poznatku ako o roku výroby vozidla, tak aj o jeho pôvodnosti a už vyššie spomínanej spolupatričnosti jeho základných funkčných celkov (samozrejme so zreteľom k apriori predpokladanému istému opotrebeniu poisťovaného vozidla, pokiaľ nejde o prípad poisťovania vozidla nového v súvislosti s jeho prvým prihlasovaním do evidencie).

18. V prejednávanej veci však zákonným požiadavkám na riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako ho má na mysli ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p., teda na uvedenie právneho posúdenia veci považovaného za nesprávne aj toho, v čom má spočívať takáto nesprávnosť, najmä nezodpovedal dovolateľkou použitý spôsob formulácie položených otázok, majúcej zakladať prípustnosť dovolania, obsahujúci tvrdenie o súbore skutkových (z dokazovania plynúcich) údajov potrebných pre riadnu (potrebám poisťovne a aj očakávateľnej budúcej požiadavke poisteného zodpovedajúcu) identifikáciu predmetu poistenia aj ďalšie tvrdenie o správnosti (hodnovernosti) týchto údajov. Takto položená otázka ale primárne nebola otázkou právnou, ale otázkou skutkového stavu, ktorého zistením odvolacím súdom je dovolací súd viazaný (§ 442 C. s. p.) a ktorý zákon ako možný (spôsobilý) dovolací dôvod nepozná (§§ 420 a 421 C. s. p. a contrario); pominúc na tomto mieste to, že dovolateľka súčasťou ňou uvádzaného súboru údajov, majúcich postačovať pre

určité označenie poisťovaného vozidla urobila aj značku vozidla a jeho typ a v tomto prípade v konaní pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom zostal podľa všetkého nepovšimnutým ďalší rozpor, spočívajúci v tom, že podľa poznatkov najvyššieho súdu u vozidiel zn. Mitsubishi Pajero Sport (podľa žaloby aj údajov v dokumentácii vozidla) a Mitsubishi Pajero (podľa potvrdenia zástupcu výrobcu), zvlášť pri odchylnosti ročníkov výroby, nejde ani o totožný typ vozidla.

19. Na základe týchto skutočností preto dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne v časti namietania tzv. zmätočnostnej vady spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ako aj v časti namietania nesprávnosti posúdenia otázky významu údajov VIN pre platnosť poisťovnej zmluvy odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. a vo zvyšku tak urobiť podľa písmena f/ rovnakého zákonného ustanovenia.

20. Výsledok takto skončeného dovolacieho konania zavinila žalobkyňa a jej procesnej súperke preto vzniklo právo na náhradu jeho trov podľa § 453 ods. 1 a § 256 ods. 1 C. s. p. per analogiam. Dovolací súd spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto svojho uznesenia rozhodol len o nároku na náhradu (§ 262 ods. 1 C. s. p.. i tu za použitia tiež § 453 ods. 1 rovnakého zákona) s tým, že jej výšku a v tomto prípade i platobné miesto náhrady patrí určiť samostatnému uzneseniu súdneho úradníka súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 a § 263 ods. 1 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.